

♥ *“Tôi có thể dễ dàng nói lời cảm ơn hay xin lỗi với người khác, nhưng với ba mẹ – những người thương tôi nhiều nhất – thì những lời ấy lại mắc kẹt trong lòng.”*

♥ Nhìn lại quãng đường trưởng thành của mình, tôi mới hiểu rằng những yêu thương ba mẹ dành cho tôi không bao giờ phô trương, nhưng lại sâu sắc đến mức dù tôi có là Bằng Lăng của năm 17 tuổi hay thậm chí 30 tuổi vẫn là cô bé “chưa bao giờ lớn” trong mắt ba mẹ. Tuổi thơ của tôi là những ngày tháng được bao bọc, che chở bằng tình thương trọn vẹn. Tôi vẫn còn nhớ ngày nhỏ vì sợ tôi té nên ba chẳng cho tôi tự bò, cứ bế tôi trên tay suốt cả những năm mẫu giáo. Rồi cả khoảnh khắc mẹ cõng tôi trên vai, dẫn đi đến nhà văn hoá gần nhà, dứt từng muỗng cháo. Có một lần, hai mẹ con té ngay gần nhà bà Bảy bán thịt heo, nhưng mẹ vẫn bế tôi dậy, lau vết bẩn, khẽ cười và tiếp tục đi như chưa có chuyện gì xảy ra, để tôi không sợ hãi. Hay ngay cả những điều nhỏ nhặt như đốt tàn nhang trên mặt, ba cũng chở tôi đi chữa từ Sài Gòn, Quy Nhơn đến nhiều thành phố khác. Mỗi chuyến đi, từng ánh mắt, từng lời hỏi han – tất cả đều là tình thương âm thầm mà bây giờ tôi mới thấm thía hết. Những khoảnh khắc ấy, giờ nhìn lại, là những viên gạch nền tảng tạo nên cảm giác được yêu thương và an toàn trong tôi.

♥ Khi lớn hơn một chút, tôi bắt đầu nổi loạn. Tôi gắt gỏng trước sự quan tâm của ba mẹ, thấy phiền phức với những câu hỏi han, tưởng rằng ba mẹ đang cản bước chân mình. Có những lần tôi lớn tiếng, ba buồn đến nghẹn cổ họng nhưng không hề đánh tôi. Có lần mẹ la mắng khiến tôi khóc to đến mệt lử, nhưng sau đó mẹ lại bước vào, nhẹ giọng nói xin lỗi, giải thích rằng: “Mẹ xin lỗi Chip, chỉ vì mẹ không kiểm soát được lời nói của mình”. Khi ấy “đứa trẻ” trong tôi lại lớn hơn tôi oà khóc thật to và nhận ra rằng ba mẹ cũng chỉ là những người lần đầu làm ba mẹ cũng có lúc mệt mỏi, cũng lo lắng, và cũng vụng về trong cách yêu thương con, nhưng với tôi đó lại là những con người vĩ đại nhất. Để rồi, những đêm khuya, khi mọi thứ lắng xuống, tôi lại khóc một mình, day dứt vì những lúc vô tâm, bướng bỉnh khiến ba mẹ buồn. Những năm tháng ấy vẫn theo tôi lớn lên, in dấu bằng cả những chi tiết đời thường nhưng đầy ắp yêu thương. Ba mẹ luôn dõi theo, che chở tôi trong mọi khoảnh khắc: ba bế tôi đi học, mẹ lo từng bữa ăn, từng bộ quần áo. Ba mẹ là những người đồng hành, là chỗ dựa khi tôi bước vào mọi cuộc thi, và là lý do tôi dám mơ những giấc mơ lớn.

♥ Rồi cả những lần tôi bướng bỉnh, gắt gỏng, giờ đây nhìn lại thật nhỏ bé. Tôi nhớ năm lớp 11, khi chỉ cán đích ở giải mà mình không mong muốn, tôi suy sụp, khóc nức nở như thể mọi cố gắng đều vô nghĩa. Nhưng ba mẹ vẫn ở bên, kéo tôi đứng dậy, dìu tôi qua thất vọng, để rồi năm lớp 12, tôi hiện thực hóa giấc mơ bước vào đội tuyển HSGQG. Những ngày thi, ba mẹ vẫn đồng hành: ba chở tôi đi thi bằng xe máy chỉ vì biết tôi say xe, ba như “Super Hero vĩ đại nhất” vượt biết bao quãng đường dài, những cung đường đèo hiểm trở đưa tôi đến Chuyên Thăng Long, THCS & THPT Tây Sơn, THPT Bùi Thị Xuân... Những nơi ấy không chỉ là điểm đến để tôi viết nên giấc mơ của mình mà còn in dấu hình ảnh ba đứng ngoài cổng trường, ánh mắt hồi hộp và tin tưởng, chờ tôi hoàn thành bài thi.

♥ Và rồi cuộc sống tôi bước sang một chương mới ở Chuyên Bảo Lộc – nơi tôi học sau khi đậu đội tuyển Quốc gia – mở ra một hành trình mới và cũng là cơ hội quý giá để tôi thực hiện giấc mơ còn dang dở của mình. Xa nhà, tự lập, tôi mới hiểu giá trị của từng sự quan tâm nhỏ bé mà ba mẹ dành cho mình. Mỗi sáng, ba đều hỏi thăm tôi và động viên rằng: “Cố gắng nhé con gái!”. Còn mẹ thì nhờ người quen mua cho tôi từng hộp cơm, từng cái bánh, lo sợ tôi đói, thiếu, hay ngủ không đủ. Từ những điều nhỏ nhặt ấy, tôi mới nhận ra tình

thương ba mẹ dành cho tôi luôn âm thầm nhưng thật ấm áp và vững chắc, hiện hữu trong từng khoảnh khắc và hành động nhỏ nhất.

♥ Giờ đây, vào ngày 25 tháng 12 sắp tới, tôi sẽ bước vào kỳ thi HSG Quốc gia - là cuộc thi tôi mong chờ và kì vọng nhất trong quãng đường đi học và cũng sẽ là món quà tôi dành cho ba mẹ khi vũ trụ lắng nghe trái tim tôi để bản thân tôi có được trái ngọt. Nhìn lại, lòng tôi vừa lo lắng vừa biết ơn. Biết ơn vì ba mẹ đã luôn nâng đỡ, dìu tôi đi qua từng chặng đường khó khăn, từng cuộc thi căng thẳng. Lo vì tôi vẫn vụng về, bướng bỉnh, vẫn chưa biết nói lời cảm ơn hay xin lỗi ba mẹ ngay lúc này – những lời mà người ngoài tôi dễ dàng nói ra nhưng với ba mẹ, tôi vẫn chưa đủ can đảm. Tôi biết mình không hoàn hảo, nhưng ba mẹ chưa bao giờ buông tay.

♥ Ngồi viết những dòng này, tôi mới dám thổ lộ:

Thế giới ngoài kia có thật nhiều điều mới mẻ và thú vị nhưng con biết chỉ có ba mẹ là người không bao giờ bỏ rơi con dù con có vấp ngã, thất bại hay không hoàn hảo, chỉ có ba mẹ là người bên cạnh con và cũng chỉ có ba mẹ mới là người tha thứ, dang rộng vòng tay đón con khi con sai lầm. Với con, tình yêu thương của ba mẹ có thể vụng về, không cầu kỳ hay hoa mỹ nhưng đó là điều may mắn nhất thế gian này mà con nhận được. Con vẫn thế vẫn là Chip hậu đậu của ba mẹ, vẫn mãi chưa lớn nhưng con tin rằng con sẽ trưởng thành bằng những kí ức đẹp mà ba mẹ đã trao cho con. Con xin lỗi vì những lần nông nổi với những thứ tình cảm bông bột, vô tâm, làm ba mẹ buồn. Con biết con vụng về, còn nhỏ bé, nhưng con muốn ba mẹ hiểu rằng: Trong mắt con, ba mẹ luôn là bến bình yên nhất, là chỗ dựa vững chắc nhất. Có lẽ, một lời cảm ơn là không bao giờ đủ nhưng con tin ba mẹ sẽ luôn thấu hiểu : Dù con không giỏi thể hiện tình yêu thương nhưng trong con ba mẹ vẫn là những người tuyệt vời nhất !

♥ Và bạn - khi đọc được những dòng này của tôi - trái tim và cả tiềm thức của tôi muốn thủ thỉ với bạn một điều: “Ai còn ba mẹ, xin đừng làm ba mẹ buồn. Đừng để trên mắt ba mẹ ánh lo lắng hay giọt nước mắt vì ta rơi. Hãy trân trọng từng cái ôm vội, từng lời hỏi han, từng đêm thức trắng chăm lo cho ta – vì tình thương thầm lặng của ba mẹ là món quà vô giá theo suốt cả cuộc đời.”

🌲 Ngày đông Đà Lạt, ngày 28 tháng 11 năm 2025 🌲

🌸 “Gái rợ” của ba Thanh, mẹ Thủy - Bằng Lăng 🌸